

Opinió

Antonio Montalbàn Gàmez*

El moviment sindical i la qüestió nacional

Comissions Obreres s'ha definit, des del primer moment, al nostre país, com un sindicat «nacional i de classe», d'àmbit, però, no cal dir-ho, estatal. Aquestes són les línies que CCOO segueix en tota una qüestió que admet plantejaments diferents o antagònics.

Pel que fa a la qüestió nacional, nosaltres considerem que un dels elements més decisoris en el pas de la dictadura a la democràcia fou, sens dubte, el reconeixement constitucional que la unitat d'Espanya és composta per un conjunt de nacionalitats i regions a les quals es reconeix l'auto-govern.

A partir d'aquest dret, exercint-lo amb decisió, entenem que és possible aconseguir que l'Estat espanyol quede fortament transformat en un estat més democràtic, d'acord amb les aspiracions que, en aquest sentit, tenen els pobles d'Espanya. D'aquesta manera, l'Estat de les autonomies significaria —al nostre parer— un trencament definitiu amb la concepció centralista i autoritària del règim anterior.

Va ser un fet indiscutible i de gran importància que, durant els anys de la dictadura, i ben especialment de la dècada dels anys seixanta, el moviment obrer participàs de ple en les mobilitzacions per les llibertats nacionals des de posicions de classe. És per això que no seria injust recordar avui que CCOO, durant tota la seua història, hi ha participat en la primera línia, inclús encapçalant la lluita en alguns moments. No podem oblidar que la nostra burgesia, avui tan «nacionalista», durant l'etapa de la dictadura s'acomodà en la major part dels casos i no badà boca contra la repressió nacional o regional, mentre que els treballadors lluitàvem pels nostres interessos de classe, però també per les llibertats democràtiques i nacionals.

Per a nosaltres, el País Valencià és una nacionalitat amb unes característiques definides i específiques, sobre les quals haurà d'aplicar-se el seu futur. La nostra doble definició cul-

tural, a partir de la coexistència en la nostra nacionalitat de zones amb predomini d'incidència de la cultura castellana i de zones pertanyents a l'àmbit de la cultura catalana, ha de sintetitzar-se en la generació d'una cultura del País Valencià, capaç d'integrar i articular, d'una manera superadora, el nostre propi procés de construcció nacional. La nostra història ha estat lligada a la dels pobles d'Espanya, amb els quals ens sentim solidaris.

La nostra realitat actual compta amb la presència de nombrosos valencians nascuts fora del País Valencià, els quals considerem plenament valencians. Són realitats de les quals no **volem ni podem** prescindir, perquè ens enriqueixen, **sense** entebancar el decidit **propòsit de** ser nosaltres **mateixos**. Per totes aquestes consideracions, les **Comissions Obreres del País Valencià, des del I Congrés, es van comprometre** decididament en la lluita per una autonomia plena, igual a l'aconseguida per altres nacionalitats de l'Estat espanyol, com ara Catalunya i Euskadi. D'altra banda, tot entenen que un poble que lluita pel seu alliberament mai no pot confondre les seues aspiracions amb cap tipus d'ombra d'opressió al seu si, el nos-

tre sindicat es proposà ser el més ferm defensor de tots els no-nascuts al País Valencià, però que hi viuen i treballen, tot eixint al pas de la manera més enèrgica davant qualsevol intent de discriminació. Sempre hem deixat ben clar, però, que tal defensa en cap cas no podia donar peu a la creació de dues comunitats, sinó que, per contra, el treball del sindicat ha d'orientar-se a reforçar la vinculació dels treballadors a l'única comunitat valenciana, a la qual tots pertanyem.

Oportunament, les CCOO vam criticar amb duresa i amb rigor les forces polítiques valencianes que van llevar al poble la possibilitat de celebrar un referèndum, perquè decidís sobre les vies d'accés a la seua autonomia. L'Estatut imposat per la dreta i pel PSOE al poble valencià no recull en absolut les legítimes aspiracions d'aquest poble i, per si faltava res, posteriorment van afegir-li els nous retalls introduïts per la LOAPA.

Avui, després d'anys d'autonomia descafeïnada, els treballadors valencians observem, amb preocupació, l'absència d'un marc de relacions laborals específic per al País Valencià. i Què passa amb el Consell Econòmic-Social i amb el

Consell de Relacions Laborals valencians?

i On hi ha la sensibilitat del govern autònom amb l'encara no resolt problema del patrimoni sindical? i On hi ha els concertats esforços del govern autònom amb els sindicats en la lluita contra l'atur i la creació d'ocupació laboral?

Des del punt de vista dels interessos dels treballadors, el ben cert és que la situació econòmica i social al nostre país s'ha deteriorat greument. Mirem, si no, l'augment de l'atur, l'ensorrament del mercat de treball i la notable pèrdua de poder adquisitiu dels sous. Davant l'esmentat agreujament de la situació, el Consell, bé no ha volgut fer res o bé no ha sabut què fer. En efecte, l'actuació del govern autònom, en els grans problemes econòmics i socials que té plantejats el nostre país, s'ha caracteritzat per una falta absoluta de sensibilitat, la manca d'alternatives i el més pur sucursalisme respecte a les decisions del govern central.

Així va ser durant el problema d'AHM i així és amb als problemes dels jornal·lers del camp, dels d'Imepiel, Festival o tantes empreses de llarga tradició valenciana.

* *Secretari general de CCOO del País Valencià.*